

LIJKEN LIEGEN NIET

Colofon

ISBN: 978 94 6365 557 6

1e druk 2023

© 2023, Olivier van Os

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Creatieve ondersteuning: Barbara Nankman

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

LIJKEN LIEGEN NIET

Olivier van Os

Proloog

De regen tikte hard tegen de voorruit van de rijdende auto. Alhoewel de ruitenwissers razendsnel over het glas heen en weer zwiepten, waren die niet opgewassen tegen al dat watergeweld.

Met gestrekte armen hield de bestuurder het stuur stevig vast. Zonder dat hij het in de gaten had, kneep hij dusdanig hard in zijn stuur dat zijn handen langzaam begonnen te verkrampen.

Hoewel het zicht beperkt was, reed hij met een rotvaart over de smalle weg, dwars door het bos. Het licht van de koplampen scheen tegen de groene, dichtbegroeide zijkanten van de weg, waardoor het leek alsof hij door een eindeloos lange groene tunnel reed. De figuur kon een glimlach niet onderdrukken.

Vanavond ging het gebeuren.

Abrupt trapte hij op de rem waardoor zijn auto zo'n tweehonderd meter voor de gewenste eindbestemming tot stilstand kwam. Hij bleef even zitten om te luisteren naar het geweld waarmee de regendruppels op het dak van de auto neersloegen. Hij leunde iets naar de zijkant, waardoor hij zichzelf in de achteruitkijkspiegel kon zien.

Hij moest lachen. 'Eindelijk!' schreeuwde hij boven het kabaal van de stortregen uit.

Hij ging weer rechtop zitten en trok zijn autosleutel uit het contact. Het geluid van de motor viel stil en de koplampen doofden uit waardoor de auto samensmolt met de duisternis.

De bestuurder van de auto stapte uit en smeede de deur achter zich dicht. Hij deed zijn capuchon op en begon te rennen. Als een schaduw gleed hij over de weg en na nog geen twee minuten te hebben gerend, stopte hij. Gehurkt achter een struik had hij het perfecte uitzicht op de omgeving.

Al zijn voorbereiding ...

Al zijn plannen ...

Al zijn fantasieën over deze avond ...
Het zou eindelijk verwezenlijkt worden. Voor nu moest hij
nog even geduldig zijn en wachten.
Wachten op het juiste moment ...
Wachten om toe te slaan ...

Eerder die dag ...

Met een zon die laag aan de horizon stond, diende het einde van een warme zomerdag zich aan. De laatste weken van de zomervakantie waren aangebroken en om die reden had Eva, samen met haar vriendinnen, besloten om traditiegetrouw nog een weekendje weg te gaan naar het vakantiehuis van haar ouders.

Ze reden over een kaarsrechte, dichtbegroeide weg, dwars door het bos. Eva keek opzij. Ze zag Leah, die op de bijrijdersstoel zat, en hoe haar haren meedansten met de speelse wind die er doorheen joeg.

Jasmine en Rachel zaten op de achterbank terwijl ze hun handen in de lucht staken en de wind door hun vingers lieten glijden. Alsof ze bij een live concert waren zongen de twee, als je het überhaupt nog zingen kon noemen, mee met de radio. Nadat het liedje was afgelopen kondigde de radio-dj het nieuwste nummer van de lokale Boyband 'Step' aan. Jasmine en Rachel keken elkaar aan en begonnen te gillen. 'Mag de radio harder?!' vroeg Jasmine hysterisch door het geluid van de wind en de radio heen.

Eva moest lachen en draaide de volumeknop helemaal naar rechts, waarna ze met z'n vieren nog harder begonnen mee te blèren met de muziek. Eva trapte op het gaspedaal. Het aanzwellende geluid van de automotor maakte dat een vlucht vogels verschrikt wegvloog vanaf een laaghangende tak die over de weg hing.

Na een half uur rijden arriveerden ze op de oprit van het huisje. Ze parkeerden de auto op de bijbehorende parkeerplaats en pakten hun bagage uit de kofferbak.

Het vakantiehuis lag aan een klein meertje dat werd omringd door hoge bomen en het was niet ver rijden van Forest Hill, het dorp waar ze alle vier vandaan kwamen. De lage stand van de

zon vulde de lucht met een oranje gloed die weerspiegeld werd in het bijna perfect stilstaande water. Een klein roeibootje dobberde op het meer, naast het steigertje.

De meteoroloog op de radio had voor later op de avond een storm voorspeld. Aan de andere kant van het meer waren laag aan de hemel de donkere wolken al te zien. Door het warme klimaat van de oostkust van Amerika was het niet ongewoon dat de dag werd afgesloten met een regenbui.

Leah tilde de laatste koffer uit de auto, waarna de vriendinnen over het kleine zandpad, dwars door de bosjes, richting de voordeur van het huis liepen.

‘Jasmine en ik nemen de grote slaapkamer!’ riep Rachel direct zodra ze binnenkwamen in de hal. Stampend renden ze de trap op.

Al jaren was het een traditie van zowel de meiden als hun moeders om één van de laatste weekenden van de vakantie naar dit huisje van Eva’s ouders te gaan. Haar moeder en de andere moeders gingen tot nu toe altijd mee, maar nu waren ze oud genoeg om helemaal alleen te gaan.

Eva bleef in de deuropening staan en bestudeerde hoe Leah haar koffer naast de trap zette. Ze kende haar vriendin zo goed dat de afwezige blik in haar ogen al verraadde dat ze ergens mee zat. Eva wist precies wat er in Leahs hoofd omging, ze had het er zelf ook moeilijk mee. Misschien was het wel te vroeg om terug te keren naar het huisje, dacht Eva, terwijl ze haar eigen tas naast die van Leah neerzette.

Ze liep door de keuken naar de woonkamer en deed de radio, die op het kastje naast de open haard stond, zachtjes aan. Behalve deze open haard stond er nog een grote hoekbank met een rond bijzettafeltje in de woonkamer. Op de muren hingen vele foto’s van vroeger toen Eva nog klein was. Ook Leah, Rachel en Jasmine kwamen op de meeste foto’s voor.

Eva hoorde twee paar voetstappen de trap afstomen.

‘We hebben de ramen op onze slaapkamer even opengegooid, hoor! Door dit klamme weer is het zo benauwd boven!’ riep Rachel.

‘Zullen we nog even lekker op de veranda gaan zitten?’ stelde Jasmine, die achter Rachel aanrende, voor.

Eva knikte. ‘Goed idee, pakken jullie alvast de wijn? Ik maak wel wat hapjes klaar.’

Onderweg naar de keuken bleef ze stilstaan bij het grote, ronde raam dat uitkeek op het meer. Haar gedachten dwaalden af naar vroeger en de vele keren die ze hier al met haar vriendinnen geweest was. Een ongemakkelijk gevoel be kroop Eva. Het voelde raar om hier weer te zijn na alles wat er was gebeurd.

‘Ik breng even mijn koffer naar boven,’ zei Leah, waardoor Eva opschrok uit haar gedachten.

‘Ik loop wel mee. Ik maak de hapjes zo meteen wel klaar.’

Ze liep achter Leah de trap op. Daar hingen nog veel meer foto’s van vroeger. Eva liet haar ogen over de foto’s glijden en liep snel achter Leah aan, de kleinere slaapkamer in. Ze kwamen de kamer binnen en daar viel een deken van warme lucht over de vriendinnen heen. Eva zag dat de gordijnen al open stonden zodat de zon de hele dag naar binnen had kunnen schijnen.

‘Boven of onder?’ vroeg Eva.

‘Maakt mij niet uit, kies jij maar,’ antwoordde Leah.

Eva legde haar tas op het onderste matras van het stapelbed en liep vervolgens direct naar het slaapkamerraam. Ze trok aan de hendel die stroef en met luid gepiep naar beneden ging. Met haar andere hand drukte ze hard tegen het glas aan en met een schok vloog het raam open. Leah gooide haar tas op het bovenste matras en ging naast haar vriendin staan. Eva leunde met haar arm op het vensterbankje, waardoor er gelijk witte schilfertjes verf vanaf brokkelden. Als sneeuw dwarrelden ze naar beneden en kwamen terecht op de houten, stoffige vloer. Ze tilde haar arm op. Door het zweet op haar huid kleefden er nu ook stukjes verf op haar arm en elleboog, zodat het bruine hout van de vensterbank deels was blootgelegd. Het was duidelijk dat er al jaren geen onderhoud was gepleegd. Niet alleen de vensterbank, maar het hele huis kon wel een likje verf gebruiken.

De meiden genoten van de laatste zonnestralen op hun gezicht. Eva sloot haar ogen, haalde diep adem en luisterde naar het gefluit van allemaal verschillende vogels. De rust van het moment werd ineens verbroken door een schel geluid. Eva her-

kende het sluitergeluid van een camera en opende haar ogen. Naast haar zag ze haar vriendin selfies maken met haar mobiel.

Leah draaide haar hoofd opzij en gaf Eva een vragende blik. ‘Wat? Het licht is perfect! Ik stuur ook even een leuke foto naar George. Van ons samen.’

Eva moest lachen toen Leah haar naar zich toetrok en snel een paar selfies maakte van hun allebei. Daarna duwde Eva de camera weer uit haar gezicht. ‘Oké, oké. Zo is het wel weer genoeg.’

Ze liep terug naar het stapelbed. Leah koos de leukste foto uit, drukte op verzenden en stopte haar mobiel in haar zak. De lach van Leah was plotseling als sneeuw voor de zon verdwenen.

‘Is er iets?’ vroeg Eva.

‘Ik weet het niet ...,’ antwoordde ze, ‘het voelt toch raar om zonder haar hier te zijn.’

Eva keek haar aan en wist niet zo goed wat ze moest zeggen. Ze draaide haar hoofd weg en knikte. Toen zei ze abrupt: ‘Kom, laten we weer naar beneden gaan. Het is hier nog veel te warm.’ Ze stond snel op en liep door de deur, richting de trap en naar beneden.

‘Ik ben dus niet de enige ...,’ fluisterde Leah voor zich uit. Ze stond op en volgde Eva.

Toen ze beneden de keuken binnenkwamen, waren Rachel en Jasmine al bezig met het pakken van glazen en een fles wijn.

‘Deze fles kunnen we wel aanbreken, toch?’ vroeg Rachel. Met het nodige geweld probeerde ze de kurk uit de fles te trekken.

Eva wist dat het eigenlijk niet de bedoeling was dat ze met haar vriendinnen de wijnvoorraad van haar ouders zou opdrinken. Maar de wijnflessen die ze buiten in de hete auto hadden laten liggen, waren nu waarschijnlijk niet meer om te drinken, dacht ze bij zichzelf. Voordat ze er ook maar iets van kon zeggen hoorde ze al een luide ‘plop’ en was de eerste wijnfles ontkurkt.

Rachel schonk vier glazen in en deelde aan iedereen een uit. ‘Proost meiden, op een leuk weekend!’ Ze hief iets te enthousiast haar glas waardoor er wijn over de rand van het glas vloog en op het aanrecht terecht kwam.

Eva, die iets van irritatie voelde opkomen, riep desalniettemin als eerste vrolijk: 'Proost!'

Ze namen allemaal een slok en openden de deur naar de veranda. Die avond werden er nog wat wijnflessen geopend en verhalen gedeeld. Ze dronken tot laat in de nacht, en waren nog geheel onwetend van de nachtmerrie die op het punt stond te beginnen ...

Die nacht lag iedereen voor 03:00 te slapen. De regen vormde kleine riviertjes die langs de ramen naar beneden stroomden, en bliksemflitsen verlichtten de ruimtes in het huisje telkens gedurende een seconde.

Een luide donderslag wekte Rachel. Ze schoot rechtop in bed en voelde haar hoofd bonken. Ze keek opzij en zag dat Jasmine nog rustig lag te slapen. Ze probeerde te slikken maar haar mond was dusdanig droog dat dit moeilijk ging. Met een diepe zucht klom ze uit het tweepersoonsbed en bij het neerzetten van haar voeten klonk een luid gekraak. Voorzichtig sloop ze richting de deur naar de gang. Bij elke stap die ze zette, leek het gekraak luidder te worden. Toen ze eindelijk bij de deur was gekomen en die opendeed, scheen het licht van het nachtlampje op de gang naar binnen. Jasmine lag gelukkig nog steeds in dezelfde houding te slapen.

Opgelucht liep Rachel de trap af naar beneden en passeerde de foto's in het trappenhuis. Halverwege de trap stond ze stil. Ze keek naar een foto die zo'n tien jaar geleden was gemaakt. Het waren Leah, Jasmine, Eva, Rachel en Sarah die keurig naast elkaar zaten op het steigertje, hier bij het meer, met elk felgele zwembandjes om hun kleine bovenarmpjes. Ze kon zich het moment waarop deze foto genomen was nog goed herinneren. Het was de eerste zomer dat ze hier heen gingen. De ouders van Eva hadden net het vakantiehuis gekocht en gaven een grote barbecue als housewarming.

Na een paar seconden vervolgde ze haar weg naar beneden en deed het lampje van de afzuigkap aan in de keuken. De gloed van het led-lichtje reikte helemaal tot aan de andere kant van de ruimte. Vanuit de open keuken keek ze de woonkamer in en zag hoe er vier lege flessen wijn op het bijzettafeltje bij de bank stonden. Ze draaide zich om en pakte een glas uit een kastje boven

haar, draaide de kraan open, vulde het glas met water en dronk het in één keer leeg. Ze vulde het glas opnieuw, draaide de kraan weer dicht en liep toen met het glas door naar de woonkamer.

Rachels hart sloeg over toen er plotseling een zware mannenstem achter haar klonk. Haar lichaam schokte en ze voelde water op de bovenkant van haar blote voet vallen. Verstijfd van angst stond ze in het midden van de woonkamer en spitste haar oren. Voor een moment was het enige geluid dat ze kon horen afkomstig van haar kloppende hart dat tegen haar ribbenkast aan bonkte. Na een seconde werd de stilte verbroken door luid gelach. Ze was vergeten dat ze de radio aan hadden laten staan toen ze naar bed gingen. Door de speakers van de radio klonk het gesprek tussen de presentator van het radioprogramma en een luisteraar die nu nog wakker was. Enthousiast werd er geschreeuwd omdat hij twee tickets had gewonnen naar het concert van een band waarvan Rachel de naam nog nooit had gehoord.

Ze draaide de radio uit en liet zichzelf neerploffen op de bank. De oude bank kraakte luid in de stille kamer. Ze zette haar glas op het bijzettafeltje en tuurde naar buiten. De bank stond naast het grote ronde raam waar je overdag een perfect uitzicht had op het meer. Nu was het vooral een donker gat dat grotendeels de muur domineerde en af en toe door de bliksemflitsen werd opgelicht.

Ze dacht terug aan de dag waarop de foto was genomen die ze zonet aan de trapmuur had zien hangen. Ze zou er alles voor over hebben om terug te kunnen gaan in de tijd. Nog steeds kon ze niet geloven hoe ongelofelijk dom zij en haar vriendinnen waren geweest. Een gevoel van schuld be kroop haar.

Haar hoofdpijn leek steeds erger te worden. 'Ik ga nooit meer drinken,' zuchtte ze. Iets wat ze wel vaker tegen zichzelf had gezegd.

Rachel wilde net haar glas van het tafeltje pakken toen haar mobiel opeens een zoemend geluid maakte. Ze pakte haar telefoon op.

ONBEKEND: *'Hoi Rachel.'*

Een akelig gevoel be kroop haar. Ze legde haar mobiel naast zich neer en keek naar buiten. Afgezien van het zandpad, het roei-bootje, het steigertje en wat bomen viel er haast niks te zien. Ze pakte haar mobiel weer en typte: *'Wie is dit?'*

Even bleef het stil. De blauwe gloed van haar telefoonscherm wierp een schaduw op de muur achter haar. Ze voelde de mobiel in haar hand trillen.

ONBEKEND: *'Een vriendin, van vroeger.'*

Even wist ze niet wat ze moest antwoorden. Haar duimen kwamen in beweging en typten: *'Jasmine, ben jij dit? Want dit is echt helemaal niet grappig.'*

Ze kreeg geen antwoord.

Ze stond op van de bank. Zonder geluid te maken liep ze de trap op. Op haar tenen sloop ze naar de slaapkamer van haarzelf en Jasmine. Zachtjes deed ze de deur open en zag hoe Jasmine nog steeds in precies dezelfde positie als daarnet lag te slapen. Het ake-lige gevoel dat ze had, kreeg steeds meer grip op haar. Voorzichtig deed ze de deur weer dicht en liep ze naar de slaapkamerdeur waarachter Leah en Eva lagen te slapen. Vanuit de deuropening zag ze dat ook deze twee vriendinnen daar in hun bed lagen te slapen. Rachel schrok toen haar mobiel opeens weer trilde.

ONBEKEND: *'En? Slapen ze allemaal nog?'*

Rachels hart begon sneller te kloppen. Met grote ogen keek ze naar haar mobiel. Hoe kon deze persoon weten dat ze naar de slaapkamers was gelopen? Stond er nu iemand ergens buiten naar haar te kijken? Deze gedachten schoten razendsnel door Rachels hoofd. Ze kon inmiddels haar hart voelen kloppen in haar keel. Afkerig om toe te moeten geven dat ze inderdaad bang was, deed ze de slaapkamerdeur van Leah en Eva weer dicht.

'Ha. Ha. Heel grappig hoor. Heb je niks beters te doen of zo?' antwoordde ze in een poging om niet bang over te komen.

Ze wachtte een paar seconden. Opnieuw kreeg ze niet meteen antwoord.

‘Zaklamp aan,’ fluisterde ze tegen de stembediening van haar mobiel. Met het licht van haar telefoon controleerde ze elk raam op de bovenverdieping. Vervolgens liep ze naar de voordeur.

Op slot.

Met haar wijsvinger schoof ze het gordijntje, dat voor het raampje in de deur hing, een stukje opzij. Ze tuurde naar buiten en inspecteerde de omgeving aandachtig. Ik laat me echt niet gek maken, dacht ze.

Ze liet het gordijntje los, waardoor het weer terugviel. Ze liep terug naar de woonkamer en bleef stilstaan voor het grote raam. Het onweer was nog steeds niet gestopt. Het leek zelfs nog harder te regenen en de frequentie van de lichtflitsen, die om de paar seconden de hemel verlichtten, was toegenomen. Het idee dat iemand haar bespiedde, voerde haar angst. Vlug trok ze de gordijnen van het grote raam dicht.

Haar mobiel trilde.

ONBEKEND: *‘Waarom lieten jullie me daar liggen?’*

Rachel keek vol ongeloof naar het scherm. Het zweet brak haar uit en haar hart begon zo snel te kloppen dat het leek alsof ze net een marathon had uitgelopen. ‘Nee dat kan niet, ze is dood,’ fluisterde ze tegen zichzelf.

Ze klemde haar mobiel in haar hand en rende naar de achterdeur. Ze duwde de klink omlaag en door de wind vloog de deur open. ‘Shit, shit, shit!’

Ze sloeg de deur dodelijk geschrokken weer met een klap dicht. Ze probeerde met de sleutel in het slot de deur op slot te draaien maar de sleutel bewoog niet mee. Met haar schouder beukte ze tegen de deur aan totdat de sleutel uiteindelijk toch in beweging kwam.

Ze keek weer naar het scherm van haar mobiel. Haar ademhaling versnelde steeds meer. ‘Sarah?’ typte ze.

Haar ogen vielen op de glinstering achter haar mobiel. Het licht van haar zaklamp schitterde in een plasje water dat op de vloer bij de deur lag. Ze trok wit weg. Een paar natte schoenafdrukken, die bij elke stap een beetje meer vervaagden, liepen

in de richting van de woonkamer. Rachel maakte aanstalten om naar haar vriendinnen te rennen.

Maar toen keek ze op en verstijfde. De weg terug, naar de trap en naar boven, werd geblokkeerd door een gedaante, gekleed in zwart. De indringer droeg een regenjas die glinsterde van de regen, en had zwarte, leren laarzen en handschoenen aan. Een lichtflits verlichtte de ruimte. Ze zag dat een zwarte lap stof het gezicht bedekte onder de capuchon.

Ze probeerde te schreeuwen maar er kwam geen enkel geluid uit haar keel. Vlug draaide ze zich om en probeerde de achterdeur van het slot af te halen. De sleutel zat weer vast. Met haar volle gewicht beukte ze opnieuw tegen de deur aan. Haar duim kleurde wit van de kracht waarmee ze de sleutel probeerde om te draaien. Ze hoorde aan het geluid van zijn voetstappen dat hij vanachter naderde. Nog een keer beukte ze met alles wat ze in zich had tegen de deur aan. Het roestige slot versprong en de achterdeur woei eindelijk open.

Rachel rende hysterisch naar buiten. Maar nog voordat ze ook maar een meter afstand had gecreëerd tussen zichzelf en de indringer, pakte deze de peddel die naast de deur stond en sloeg met al zijn kracht op het achterhoofd van Rachel.

Ze viel op de grond en draaide zich om. Haar hoofd deed waanzinnig veel pijn en met haar hand voelde ze dat ze een enorme hoofdwond had. Een warme, stroperige substantie bedekte haar vingertoppen. De gedaante stond nu recht boven haar. Adrenaline gierde door haar lichaam. Ze opende haar mond om te schreeuwen maar kreeg nog een klap tegen de zijkant van haar hoofd. Een harde 'knak' en een enorme pijscheut vertelde Rachel dat haar kaak was ontwricht.

Er vormden zich zwarte vlekken voor haar ogen. De gestalte liep om haar heen en pakte haar vanachter vast. Hij drukte stevig zijn hand over haar mond, waardoor haar kaak weer terugschoot, en sloeg een arm om haar middel. De hand zat zo stevig over haar lippen dat schreeuwen onmogelijk was en zelfs ademen moeilijk ging. Ze sloeg met alle kracht die ze nog in zich had, om zich heen. Maar de kracht van haar tegenstander was te groot. Ze kon onmogelijk nog ontsnappen.

Wanhopig pakte Rachel nog een paaltje vast dat langs het zandpad stond. Ze werd zo hard losgerukt dat een van haar nagels afbrak. Door de modder werd ze verder meegesleurd, in de richting van de parkeerplaats. Langzaam zag ze de contouren van het huisje verdwijnen tussen de bosjes en bomen.

Een paar uur later schenen de eerste zonnestralen op het gezicht van Jasmine. Ze opende haar ogen. Het felle zonlicht brandde en ze kneep haar oogleden weer samen tot kleine spleetjes.

Het was 08:47.

Ze ging rechtop zitten en wreef in haar ogen. ‘Rachel, ben je al wa ...’ Met gefronste wenkbrauwen keek ze naar het lege bed met omgeslagen dekens naast zich. Met haar hand voelde ze dat Rachels plek al helemaal was afgekoeld.

Ze liep naar het raam, deed de gordijnen open en ze keek naar de verlaten achtertuin. Het was een ongemaaid veldje met een oude schommel en een grote, houten tafel in het midden. Vanuit de achtertuin liep een klein pad naar de voorkant van het huis. Alles was nog vochtig van de storm die ‘s nachts over het land had geraasd.

Ze liep de kamer uit en de gang door en fluisterde: ‘Rachel?’

Het bleef doodstil.

Zo zachtjes mogelijk liep ze naar beneden, de keuken in, en ze voelde haar hoofd bonzen. Ze liet een glas met water vollopen en zag een halfvol glas water, tussen de lege wijnflessen, staan op het bijzettafeltje in de woonkamer. Die stond er gisteravond nog niet, dacht ze. ‘Rachel?’ riep ze nog een keer.

Opnieuw geen antwoord.

Door het grote raam keek ze naar buiten. Ze pakte haar mobiel en toetste het nummer van Rachel in. De telefoon ging over en na de tweede toon hoorde ze heel zacht een mobiel afgaan. ‘Rachel?’ riep ze nog eens terwijl ze in de richting van het geluid van de mobiel liep.

Het zoemende geluid van de telefoon werd steeds luider. Ze liep de hoek om en een rilling ging over Jasmijnes rug toen een koele bries langs haar woei. Ze hurkte en pakte de mobiel van Rachel van de grond en zag hoe een grote waaier van gebarsten

glas zich vanuit de hoek over het hele scherm verspreidde. Ze keek op van de mobiel en zag rode spetters op de openstaande achterdeur. Haar ademhaling stopte.

Het was bloed.

Verder ontbrak elk spoor van haar vriendin.

Zonder de deur achter zich te sluiten, liep ze terug naar binnen en ontgrendelde ze de mobiel met de simpele toegangscode die Rachel al jaren gebruikte. Door alle barsten heen zag ze meteen de openstaande chat staan.

ONBEKEND: *‘Waarom hebben jullie me daar laten liggen?’*

Tallose gedachten schoten haar door het hoofd.

Jasmine greep ineens doodsbang de achterdeur vast, die nog wagenwijd openstond en sloeg die met een klap dicht. Ze draaide de deur op slot en rende naar de keuken. Kletterend rammelde het bestek toen ze de la wild opentrok en het allergrootste mes eruit pakte. Met het mes vastgeklampt in haar hand controleerde ze of alle andere ingangen en ramen op de begane grond goed op slot zaten.

Nadat ze de hele benedenverdieping had gecheckt, snelde ze naar de kamer van Eva en Leah. ‘Eva! Leah! Word wakker!’

Eva en Leah schoten overeind en keken Jasmine, die buiten adem in de deuropening stond, verward aan. Jasmine ging op het voeteneind van het onderste bed zitten. Ze liet Eva meteen de openstaande berichtjes lezen op de beschadigde mobiel van Rachel. ‘Rachel is weg!’ riep ze met overslaande stem.

Leah stak haar hoofd over de rand van het bovenste bed en keek vragend naar Jasmine. Ze vroeg: ‘Wat bedoel je?’ Is ze nergens in het huis?’

Eva griste de mobiel van Rachel uit Jasmines handen. Vertwijfeld zat Jasmine op het bed.

Zonder iets te zeggen sprong Eva op. Ze begon door het huis te rennen. ‘RACHEL!’ schreeuwde ze. Ze trok alle deuren en kasten open en sloeg geen enkele ruimte over. De schoonmaakkast, de wc en zelfs de meterkast werden snel maar grondig geïnspecteerd. Jasmine en Leah renden zwijgend achter hun vriendin aan.

Toen ze in de keuken waren beland, bleef Eva plotseling stilstaan en draaide zich om. Ze keek Jasmine strak aan. ‘Wat is er precies gebeurd?’ vroeg ze. ‘Vertel ons alles wat je hebt gezien vanaf het moment dat je wakker bent.’

De meiden verplaatsten zich naar de bank. Daar vertelde Jasmine tot in detail wat er was gebeurd. Eva legde Rachels mobiel op het bijzettafeltje voor zich. De lege flessen wijn van gisteravond stonden samen met het halfvolle glas water nog on-aangeraakt op precies dezelfde plek.

Nadat Jasmine alles had verteld, viel er een oorverdovende stilte in het huis. Ze starden naar het mobieltje van Rachel dat voor hen lag.

Eva rilde van de stress. Daarnaast had ze alleen maar haar ondergoed aan en doordat de achterdeur de hele nacht had open-gestaan, was het afgekoeld in het huis. Ze keek naast zich en zag dat haar vriendinnen ook rilden.

Ze hadden inmiddels het korte gesprek tussen Rachel en het onbekende nummer wel tientallen keren gelezen.

Eva sprong op en ging recht voor Leah en Jasmine staan. Ze keek neer op haar vriendinnen. Die keken verschrikt naar haar op. ‘Heeft een van jullie het verdomme doorgeluld?’

‘Tuurlijk niet!’ antwoordde Jasmine direct op een veront-waardigde toon.

Vervolgens keken Jasmine en Eva allebei naar Leah die stil op de bank zat en nog steeds naar het kapotte scherm van de mobiel van Rachel starde.

‘En jij dan, Leah?’ vroeg Eva.

Leah zweeg en keek op van de telefoon. Jasmine en Eva za-gen hoe haar ogen langzaam gevuld werden met tranen en dat ze zachtjes haar hoofd schudde.

Het was inmiddels half tien en de koele lucht in de woon-kamer werd langzamerhand verdreven door de zon die intussen door het raam naar binnen scheen.

‘Misschien heeft Rachel het aan iemand verteld?’ opperde Jasmine na een tijdje.

Eva keek Jasmine aan. ‘Waarom zou ze dat doen? Zij was tenslotte degene die ...’